

Na de lagere school

Toen de oorlog om was, ik was toen twaalf jaar, moest ik naar de U.L.O. Er waren nog bijna geen fietsen en bussen. Er ging een vrachtauto over De Cocksdorp, via Eierland en Oost, naar Oosterend. Die bracht ons naar school. Of die auto ook over De Waal ging, weet ik niet (grapje), want het was een veewagen, waar we tussen hoge schotten op houten bankjes zaten. Zien kon je niets. Als we de hoek omgingen, moest je je schrap zetten om niet aan de overkant van de auto terecht te komen.

Hij bracht ons wel veilig bij school en 's middags weer thuis. De school had na de oorlog vast een goede schoonmaakbeurt gehad, want we hoorden dat daar met de Russenoorlog rare dingen waren gebeurd. Het was een kaal gebouw van binnen, ik weet niet meer of er platen in de lokalen hingen. In de meeste lagere scholen hingen platen waarop je kon zien wat er allemaal voor dieren op het land en in de sloot waren. En bloemen naatuurlijk, daar kon je al veel van leren.

Op de U.L.O. leerden we andere dingen. Algebra, meetkunde, Frans, Duits, enz. Jammer genoeg geen Engels. Daar had ik later nog wat aan gehad, met een Engels sprekende schoondochter. Ik maakte alleen de eerste klas mee. Maar ik dwaal af, ik wilde namelijk vertellen over de dag dat de vrachtauto niet kwam.

We gingen uit school, met een heel groepje meiden, naar de afgesproken plaats toe, maar de auto was er na tien minuten wachten nog niet. Wat was er aan de hand? Was de auto stuk of waren wij te laat uit school en was hij al weg?

We besloten te gaan lopen. Het begon al te schemeren en er stond een dikke wind. Al zingend gingen we op weg. Bij De Waal was het al helemaal donker en kwamen de spookverhalen.

Lekker griezelig. Het weer deed ook goed mee. Er kwam een prachtige maan op, maar de wolken guulden (vlogen) door de lucht, zodat het de

ene keer licht was – en je gelukkig kon zien of je nog steeds de goede weg had – en daarna was het weer nacht. Ada v.d. Leer, een meisje uit de hoogste klas, hield er de moed in. Eigenlijk was het prachtig. Ik kan die lucht met wolken zo weer voor me zien. Natuurlijk kwamen we veilig thuis, maar ik ben het nooit vergeten.

Berth Boogaard-Dros 't Horntje